www.tamilarangam.net

உரிமை கோராத படுகொலைத் தாக்குதல்

அரசியல் தொடர் 46

அர்புதன் எழுதுவது

ரெலோ, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப், ஈரோஸ் அமைப்புக்கள் இணைந்து உருவாக்கியிருந்த கூட்டமைப்பு ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணி (E.N.L.F).

அக் கூட்டமைப்பு உருவாகி சரியாக ஒரு வருடத்தின் பின்னர் புலிகள் இணைந்து கொண்டனர். 1985 ஏப்ரல் 10ம் திகதி புலிகளின் இணைப்பு உறுதி செய்யப்பட்டது.

இக் கூட்டமைப்பு உருவான விதம், புலிகளை கொண்டுவர மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் குறித்து முன்னரே விபரித்திருந்தேன்.

கூட்டமைப்பில் புலிகள் இணைந்து கொண்ட பின்னர் நடைபெற்ற தாக்குதல் ஒன்று கூட்டமைப்பையும் சங்கடத்திற் குள்ளாக்கியது.

அநுராதபுரம் நோக்கி

1985 மே மாதம் 15ம் திகதி மன்னாரில் இருந்து காட்டுப்பாதை வழியாக புலிகளின் அணி ஒன்று சென்றது.

அந்த அணிக்கு தலைமை தாங்கியவர் விச்சு. அவர்தான் அப்போது புலிகளின் மன்னார் தளபதி.

அநுராதபுரம் நோக்கியே அந்த அணி சென்றது. புலிகள் இயக்க உறுப்பினர்கள் அனைவரும் இராணுவத்தினர் போல சீருடை அணிந்திருந்தனர். 50 க்கு மேற்பட்டவர்கள் அந்த அணியில் இருந்தனர்.

அநுராதபுரத்தில் உள்ள கிராமத்திற் குள் புகுந்த புலிகளது அணியினரின் இயந்திரத் துப்பாக்கிகள் முழங்கின.

இராணுவத்தினர் போலவே சீருடை அணிந்து புலிகள் சென்றதால், நடப்பது என்னவென்று மக்கள் புரிந்துகொள்வதற் கிடையிலேயே பலியாகி வீழ்ந்தனர்.

அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் வெளிப் படையாகக் கண்டித்தால் புலிகளோடு ஐக்கியம் முறியும்.

இறுதியில், அநுராதபுர படுகொலை களை கண்டித்து அறிக்கை விடுவது என்று முடிவானது..

அறிக்கை தயாரானது. புலிகளின் சார்பாக அரசியல்துறை செயலாளராக இருந்த பேபி சுப்பிரமணியம் கையொப்ப மிட்டார்.

அநுராதபுரம் படுகொலைகளுக்கு புலிகளே பொறுப்பு என்று புளொட் குற்றம் சாட்டியிருந்தது. கூட்டமைப்பில் புளொட் இருக்கவில்லை என்பதால் பகிரங்கமாகக் கண்டித்திருந்தது.

லலித்அத்துலத் முதலியையும் சந்தித் திருந்தார்.

அநுராதபுரப் படுகொலையை அடுத்து ஏற்பட்டுள்ள குழ்நிலை காரணமாக சிங்கள மக்களுக்கு ஆயுதங்கள் வழங்கப்போவதாகத் தெரிவித்தார் லலித்.

லலித் அத்துலத்முதலி, அவிதா பிரதாப்பிடம் கூறிய இன்னொரு விடயம் சுவாரசியமானது. அது இதுதான்:

"நானும் பிரபாகரனும் ஒரே திகதியில் (நவம்பர் 26) பிறந்தவர்கள். ஆகவே இருவருக்கும் பொதுவான குணாம்சங்கள் இருக்கவே செய்யும். கால ஓட்டத்தில் நானும் பிரபாகரனும் நண்பர்களாகி விடுவோம்."

(லலித்துக்கு நகைச்சுவை உணர்வு சற்றே

களைப்புறக்கணித்து விட்டு பேச்சு வார்த்தைகள் நடைபெற இயலாது என்று இலங்கை - இந்திய அரசுகளுக்கு உணர்த்து வது.

அதனால்தான் அநுராதபுரத்தில் சிங்கள மக்கள் மீது தாக்குதல் நடத்த திட்டமிடப் பட்டது.

'தாக்குதலையடுத்து தெற்கில் இனக் கலவரம் வெடிக்கும் பேச்சுவார்த்தை திட்டத் தையே ஜே.ஆர்.கைவிட வேண்டியிருக்கும்' என்றே புலிகள் நினைத்தனர்.

ஆனால், கலவரம் எதுவும் ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொண்டது' அரசு.

எனினும், கூட்டணியை மட்டுமே நம்பி பேச்சுவார்த்தையை நடத்த முடியாது என்பதை ஜே.ஆரும், ராஜீவ் காந்தியும்

புதுடில்லிப் பேச்சுக்கள் குறித்து தமிழ் அமைப்புக்கள் எதற்கும் இந்தியா விபரமெதுவும் தெரிவிக்கவில்லை.

எனினும், போர் நிறுத்தம் ஒன்றை முதலில் நடைமுறைப்படுத்துவது என்று புதுடில்லிப் பேச்சில் இணக்கம் காணப் பட்டிருந்தது.

தமிழ் போராளி அமைப்புக்களை போர் நிறுத்தம் செய்யவைக்கும் பொறுப்பை இந்தியா ஏற்றுக்கொண்டது.

போராளி அமைப்புக்களது கருத்துக் களை கேட்கமுயலாமல் இந்தியா அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டது.

தாம் சொன்னால் போராளி அமைப் புக்கள் மீறமுடியாது என்பதே ராஜீவ் காந்தியின் நினைப்பாக இருந்தது.

முதன் முதலில் ஒரு போர் நிறுத்தம்

முதலில் 'றோ'(RAW) அதிகாரிகள் மூலமாக சென்னையில் இருந்த இயக்கத் தலைவர்களை அணுகியது இந்திய அரசு.

நான்கு இயக்கங்கள் ஒரே கூட்டமைப் பாக இருந்தமையால் அவற்றை உடன் படச் செய்வதுதான் முக்கியமாக இருந்தது.

நான்கு இயக்கத் தலைவர்களும் சென்னையில் கூடினார்கள்.

"போர் நிறுத்தம் செய்ய முடியாது. சிறிலங்கா அரசை நம்பி நமது நட வடிக்கைகளை நிறுத்த முடியாது" என்று பிரபாகரன் கூறினார்.

ஈரோஸ் சார்பில் கலந்துகொண்ட சங்கர்ராஜி, "போர்நிறுத்தம் செய்யுமாறு இந்தியா கேட்கிறது. நாம் மறுத்தால் இந்திய அரசை பகைத்துக்கொள்வ தாகிவிடும்" என்று தெரிவித்தார்.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். என்ன சொல் கிறது என்று கேட்டார் பிரபாகரன்.

"கூட்டமைப்பு என்ன முடிவு எடுக் கிறதோ, அதனை ஆதரிப்போம். அதன் படி நடப்போம்" என்றார் பத்மநாபா.

சிதம்பரம் போட்ட கொக்கி

அல்பிரட் துரையப்பா முதல் காமினி வரை

அதிகம்தான்)

நோக்கம் என்ன?

அநுராதபுரத்தில் புலிகள் தாக்கியதற்கு பின்னணியில் ஒரு நோக்கம் இருந்தது.

1985ம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் இருந்தே மறுபடியும் பேச்சுவார்த்தைக்கான முயற்சி கள் ஆரம்பமாகிவிட்டன.

இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ்காந்தி ஜே.ஆர்.தெயவர்த்தனாவை வழிக்குக் கொண்டுவர முடியும் என்று நம்பியது போலத் தெரிந்தது.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கும் இலங்கை அரசுக்கும் இடையில் உடன்பாடு ஒன்றைக் காணச்செய்வதே ராஜீவின் நோக்கம் என்று நம்பப்பட்டது.

கூட்டணித் தலைவர் அமிர்தலிங்கமும் அடிக்கடி டில்லி சென்று வந்தார். தமிழ் போராளி அமைப்புக்களது கருத்துக்களையும் கேட்க வேண்டும் என்று கூட்டணி நினைக்க வில்லை.

தம்மீது இயக்கங்கள் கைவைக்கப் போவதில்லை. அவ்வாறு கைவைத்தால் தமிழ் மக்களிடம் எதிர்ப்பு உருவாகும் என்று இயக்கங்கள் பயப்படும் என்றே கூட்டணி அக்காலத்தில் நினைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அதனால், இப்போது கூறுவது போல அப்போதெல்லாம் தம்மிமானின் கருத்து முக்கியம் என்று கூறுவதற்கு கூட்டணி கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

போராடுவதற்கும், பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு அரசைக் கொண்டுவர நிர்ப்பந் திக்கும் தாக்குதல் நடத்தவும் - தீவிரவாத இயக்கங்கள்;

பேச்சு நடத்துவதற்கு மிதவாதிகளான கூட்டணியினர்- இவ்வாறுதான் இந்தியா, ஒரு போக்கை கொண்டிருந்தது.

இதனையிட்டு சகல இயக்கங்களும் அதிருப்தி கொண்டிருந்தன.

புலிகள் தமது அதிருப்தியை வேறு வகையில் காட்ட விரும்பினார்கள்.

பேச்சுவார்த்தை நடைபெற்றால் தமிழீழத் திற்கு குறைந்த தீர்வே முன்வைக்கப்படும்.

அதனால் பேச்சுவார்த்தை நடைபெற முடியாத ஒரு நெருக்கடியை ஏற்படுத்துவது.

அத்தோடு -தமிழ்போராளி இயக்கங் புரிந்து கொண்டனர்.

புலிகளது நோக்கம் சரியாக இருந்தது. ஆனால் சாதாரண மக்களை தமது இலக்காக தெரிவு செய்தமை எவ்வகையிலும் நியாயப்படுத்த முடியாத ஒன்றாகும்.

ஆனால்-புலிகளைப் பொறுத்தவரை நோக்கம்தான் முக்கியம்: வழிமுறை எப்படி யும் இருக்கலாம் என்றே நம்பிவருகின்றனர்.

அந்த நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடே அநுராதபுரப் படுகொலைகள்.

உச்சி மாநாடு

1985 இல் நடைபெற்ற முக்கியமான அரசியல் நிகழ்வொன்று ஜூன் மாதம் 6ம் திகதி புதுடில்லியில் நடைபெற்றது.

இலங்கையின் இனப்பிரச்சனை தொடர்பாக ஜே.ஆரும், ராஜீவ் காந்தியும் புதுடில்லியில் உச்சிமாநாடு நடத்தினார்கள். பாதுகாப்பு அமைச்சர் லலித் அத்துலத் முதலியும் அந்த மாநாட்டில் கலந்து கொண்டார்.

புதுடில்லியில் நடைபெற்ற மாநாடு வெற்றிகரமாக நடக்க வேண்டும் என்று மலையகத்தின் பல பகுதிகளில் பிரார்த்தனை வைபவம் நடத்தினார் தொண்டமான்.

அட்டன் நகரில் பிரார்த்தனை வைபவம் ஒன்றை ஆரம்பித்து வைத்து உரையாற்றிய தொண்டமான் பின்வருமாறு சொன்னார்:

"பேச்சுவார்த்தை உடனடியாக வெற்றி யளிக்காவிட்டாலும், எதிர்காலத்தில் முக்கியத் துவம் பெறலும், வெற்றி பெறலும் இது முன்னோடியாக அமையும். புதுடில்லிப் பேச்சுவார்த்தை ஒரு நல்ல சகுனமாகும்."

போர் நிறுத்த முயற்சி

புதுடில்லியில் மூன்று நாட்களாக பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்பட்டது.

இந்திய பாதுகாப்பு அமைச்சர் நரசிம்ம ராவும் (தற்போதைய இந்திய பிரதமர்) இலங்கை பாதுகாப்பு அமைச்சரும் தனியாகப் பேசினார்கள்.

ஜே.ஆரும், ராஜீவும் டில்லியிலும் பேசி விட்டு, பங்களாதேஷ் நாட்டுக்கும் ஒன்றாகவே பயணம் செய்தார்கள். அதனால் விமானத் திலும் பேசிக்கொண்டே போனார்கள்.

பங்களாதேஷில் இருந்து திரும்பி டில்லி வந்து கொழும்பு திரும்பினார் ஜே.ஆர்.

ரெலோவும் அதே கருத்தையே தெரிவித் தது.

மீண்டும் கூடி ஆராய்வதாக முடிவு செய்து கூட்டம் முடிவற்றது.

இதற்கிடையே போர் நிறுத்தத்திற்கு உடன்பட மறுத்தால் போராளி இயக்கத் தலைவர்கள் கைது செய்யப்படலாம் என்று மறைமுக அறிகுறிகள் காட்டப் பட்டன.

தூதராக வந்தவர்

ராஜீவ் காந்தியின் சிறப்புத் தூதராக அமைச்சர் சிதம்பரம் சென்னை வந்தார். கூட்டமைப்பில் உள்ள இயக்கத் தலைவர் களை அவர் சந்தித்தார்.

திரு.சிதம்பரம் ஒரு சிறந்த சட்டத்தரணி; நுட்பமாகப் பேசக்கூடியவர்; ராஜீவ் காந்திக்கு மிக நெருக்கமாக இருந்தவர்.

சாம, பேத, தான, தண்ட முறைகளை பிரயோகித்து சிதம்பரம் பேச்சு நடத் தினார்.

அவர் பேசியதின் இரத்தினச் சுருக்கமான விஷயம் இது:

"ராஜீவ் என்னை உங்களிடம் அனுப்பியிருக்கிறார். உங்கள் உணர்வு களை அறிந்து போய்ச் சொல்ல வேண்டியது எனது பணியாகும். பிரதமர் ராஜீவ், நீங்கள் முடிவெடுப்பதற்காக இரண்டு வழிகளைச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஒன்று, இந்தியா விரும்புவது போல நீங்கள் போர் நிறுத்தம் ஒன்றைச் செய்து கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் இந்தியா உங்கள் பின்னால் நிற்கும்.

இரண்டாவதுவழி, போர் நிறுத்தம் செய்ய விரும்பாவிட்டால் இந்தியா உங்களை நிர்பந்திக்காது. ஆனால் நீங்கள் இங்கிருந்து உங்கள் நாட்டுக்குப் போய்விட வேண்டும். இந்தியா இந்தப் பிரச் சனையில் இருந்து முற்றாக விலகிக் கொள்ளும்."

பக்குவமாகக் கொக்கி போட்டுவிட்டு தலைவர்களைக் கூர்ந்து கவனித்தார் சிதம்பரம்.

தலைவர்கள் கொக்கியிலிருந்து எப் படித் தப்பினார்கள்?

(தொடர்ந்து வரும்)

அனிதாவின் கட்டுரை

அக்காலகட்டத்தில் புலிகளுக்கு நெருக்க மான பத்திரிகையாளர்களில் ஒருவராகக் கருதப்பட்டவர் அனிதா பிரதாப்.

'சண்டே' என்னும் இந்திய ஆங்கில சஞ்சிகையின் பிரபலமான நிருபர் அவர். பிரபாகரனின் புகைப்படத்தை சண்டே இதழின் முன்பக்கத்தில் சிறப்பாக வெளி யிட்டு வைத்தவரும் அவர்தான்.

புலிகள் மீது அனுதாபம் இருந்தாலும் பத்திரிகைத் தர்மத்தை மீறாமல் தவறுகளை யும், விமர்சனங்களையும் வெளியிட்டு வந்தார் என்பதையும் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

அநுராதபுரப் படுகொலைகள் தொடர்பாக சண்டே இதழில் (ஜூன் 9-15,1985) அனிதா பிரதாப் எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு பகுதி இது:

"இலங்கைத் தீவில் நடைபெற்றுவரும் இனரீதியான மோதலில் கூந்த மே மாதம் அநுராதபுரத்தில் 150 சிங்களப் பொதுமக்கள் தமிழ் கொல்லாக்களால் கொலை செய்யப் பட்டமை மற்றோர் கோர நிகழ்வாகும்.

எவ்வளவுதான் தூண்டப்பட்டாலும் சிங்களப் பொதுமக்களை தாக்குவதில்லை என்று தமிழீழத் தீவிரவாதிகள் தமக்குத் தாமே விதித்துக் கொண்ட சுய கட்டுப்பாட்டை உடைத்தெறிந்தது இதுவே முதற் தடவை யாகும்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கமே இத் தாக்குதலை நடத்தியுள்ளதாக கருதப் படுகிறது. ஆனாலும் அதிகாரபூர்வமாக அச் செயலுக்கு அவ்வியக்கம் உரிமை கோரவில்லை.

புலிகளது மூத்த உறுப்பினர் ஒருவர் எம்மோடு பேசியபோது, "தெயவர்த்தனா அரசுக்கு சில உண்மைகளைப் புரியவைப் பதே தாக்குதலின் நோக்கம்" என்றார். இவ்வாறு அனிதா பிரதாப் எழுதியிருந்தார்.

அப்போது இலங்கை வந்திருந்த அனிதா பிரதாப் பாதுகாப்பு அமைச்சரி

நூற்றி ஐம்பது பேர்வரை அவ்வாறு கொல்லப்பட்டனர்.

அத்தனை பேரும் சாதாரண சிங்கள மக்கள்.

பெண்கள்-சிறுவர்கள்-குழந்தைகள்-வயோதிபர்கள் என்று பேதமின்றிப் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

நூற்றுக்கு மேற்பட்டோர் படுகாயங் களோடு தப்பிக்கொண்டனர்.

தமிழ் அமைப்பெதுவும் அதற்கு முன்னர் இவ்வாறான நடவடிக்கையை மேற்கொண்டதே கிடையாது.

எங்கும் கண்டனங்கள் எழுந்தன. கடுகொலையின் கோரத்தை படமாக்கி வெளிநாடுகளுக்கு காண்பித்தது இலங்கை அரசு.

அரசாங்கம் வடக்கு-கிழக்கில் மேற் கொண்ட மனித உரிமை மீறல்கள் மட்டுமே அதுவரை வெளியுலகுக்கு தமிழ் அமைப் புக்களால் காண்பிக்கப்பட்டு வந்தன.

தன்மீதான கனங்கத்தை துடைக்கவும், தமிழ் அமைப்புக்கள் இரக்கமற்ற கொலைகார அமைப்புக்கள் என்று காட்டவும் அநுராதபுரப் படுகொலைகளை பயன்படுத்திக் கொண்டது அரசு.

புலிகளின் மறுப்பு

புலிகளோ மௌனமாக இருந் தார்கள். அநுராதபுரப் படுகொலையை அடுத்து சென்னையில் கூட்டமைப்புக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

தான் நேரில் கலந்துகொள்ளாமல் அன்ரன் பாலசிங்கத்தையும், இராச நாயகத்தையும் பிரபா அனுப்பிவைத்தார்.

அநுராதபுரம் படுகொலைகளுக்கும் தமது இயக்கத்திற்கும் தொடர்பில்லை என்று மறுத்தார் பாலசிங்கம்.

ரெலோ-ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்- ஈரோஸ் தலைவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

புலிகள் தான் செய்தனர் என்பது

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்